

Treure's la feina de sobre

EDGAR ILLAS

edicions
Sidillà

Treure's la feina de sobre

Edgar Illas

Col·lecció l'illa Roja de narrativa, 8

La Bisbal d'Empordà, 2020

Crèdits

Edicions Sidillà SL

17100 La Bisbal d'Empordà

www.edicionssidilla.cat

info@edicionssidilla.cat

© del text: Edgar Illas

© Il·lustració de la coberta: Montse Mayol

© de l'edició: Edicions Sidillà

Maquetació: J. Pujadó

Correcció: Xavier Cortadellas

ISBN: 978-84-122240-1-6

Dipòsit legal: Gi 422-2020

Primera edició: juny 2020

e-book: juny 2020

Tots els drets reservats.

• • •

Melmelada de crit
a una llesca de lentitud
i naftalina d'armari:
desescoltar-se sense furt
reproduint la lentitud
dels opilions.
Creure en déu? Ni per l'arna!
Que prou torrat devia anar
quan va crear els ornitorincs
com per aspirar a ser cruïlla
de femoral fent cua
a l'extracció de la sang
a la fiblada de xardor,
a l'algoritme que et descriu
a la cantonada dels pixums.
Albert Garcia Elena,
Silur d'amagatotis (2017).

• • •

Un treballador francès escriu quan torna de San Francisco:

«Mai no m'hauria pensat que era capaç de treballar en les diverses feines que vaig fer a Califòrnia. Estava fermament convençut que no servia per res a part de ser impressor...

Una vegada enmig d'aquest món d'aventurers que canvien d'ocupació com de camisa, vaig fer com els altres. Com que la mineria no estava prou ben pagada, vaig anar a la ciutat, on vaig fer successivament de tipògraf, de pissarrer, de lampista, etc. En adonar-me que soc capaç de fer qualsevol feina, em sento menys mol·lusc i més home».

(A. Corbon, «De l'enseignement professionnel»).Cita a Karl
Marx,

Capital. Primer Volum. Capítol Quinzè.

Índex

Màquina de dards
Lluita de classes
Creixement autofàgic
Líquids de paper de vidre
La desaparició del comerç local
Crim neoliberal
El balcó de pedra escrostonada
Desmercantilitzant el disseny
Dignificació del treball
Esperit emprenedor
Reunió sindicat vespre
Treball afectiu
Família postnuclear
Deflagració del lumpenproletariat
Interregne
Treball immaterial
Farina
Instint
En desús
Instruccions per escriure sobre la guerra
Treure's la feina de sobre
Espurna
Desposseïció del carrer
Decreixement
Literatura catalana global

Màquina de dards

Hola, Míliu.

Güita'ls!

Què fas? Vas bé?

Quina colla d'arreplegats.

Nosaltres també estem contents de veure't.

Sí, arreplegats ho som tant com vulguis. Però sort en tens, que venim, perquè hi tens una gentada aquí, al bar.

No hi *quep* ni una agulla.

Que em deixes passar, siusplau?

Fa mitja hora que provo d'arribar a la barra.

No es pot respirar de tanta gent.

Si heu vingut aquí a acollonar, ja podeu cardar el camp.

Venim per la màquina de dards, eh? No et pensis pas que et vinguem a veure a tu.

I si haguéssim de venir per les ties...

Alguna vegada en veus alguna que treu el cap per la porta, però de seguida fuig.

Aquest bar és com un puticlub quan totes les putes són a les habitacions i a la barra només hi queden els homes esperant que elles tornin a baixar.

Les ties ja vindran més tard, desgraciats. Jo si vull xuto una pedra i surten quaranta ties boníssimes.

Va, calla, Míliu, i engega'ns la màquina dels dards.

No pateixis, que quan marxem ja la podràs tornar a tancar i així no gastaràs més llum.

Què voleu beure?

Jo una Heineken.

Jo una altra.

Jo també.

Jo també. La meva ja te la pagarà en Suri, que sempre perd.

Ens hi fem anar les Heinekens?

Home, és clar, com sempre.

Els dos que perdin paguen la Heineken dels dos que guanyin.

Posa-la en anglès, la màquina.

En anglès?

Au, ja ha sortit el filòleg.

Jo si és en castellà no jugo. No vull anar sentint «*Tire jugador número tres*», «*Recoja dardos*»...

Però tu què et penses? Que som a Manhattan?

Si puc triar, la vull en anglès. Que al meu avi li deien «*ese hijo de puta de catalán*.»

Oh, això encara ens ho diuen.

Doncs ja està. Si puc triar, trio un altre idioma. O posa-la en italià o en francès, si vols.

Au, posa-li en anglès i així estarà content.

Míliu, tens els dards?

Sí, home, us ho porto tot de seguida, les cerveses, els dards en anglès, les ties... Em voleu donar una mica pel cul, també?

Ara que ho dius... Però abans t'hi dibuixarem una diana. I el primer que t'entafori el dard a dins, guanya.

Colla de matats.

Cada setmana igual. No tens dards que no estiguin fets

malbé? No n'hi ha cap que tingui les quatre ales senceres, i tots són torts.

Aquests ja van bé, no em toqueu els collons. Tinguéssiu les pixes tan rectes.

Sí, i tinguéssim tant de lloc al cel com tenim en aquest bar.

El que sí que s'ha de dir del teu bar, Míliu, és que és l'únic bar al món que encara teniu l'*Intervíu*.

Un clàssic.

A veure quina tia hi surt.

Està bona.

Però avui dia ja no saps què és real i què és Photoshop.

A mi tant me fa, si és real o no. És com les peres, és igual si són de veritat o si són de silicona.

Home, però no és pas *lo* mateix. A mi també tant me fa si són pits de plàstic o no. Però el Photoshop és diferent, perquè enganya.

I per què és diferent? La silicona també enganya.

Home, però la silicona la pots tocar. I el Photoshop només existeix a la foto.

Sí, tu te'n fas uns farts, de tocar pits de silicona. L'únic que pots tocar és la teva cigala.

Mira, ara que ho dius, deixa'm la revista, que m'aniré a fotre una palla al lavabo.

Ei, això aquí, no, eh?, Que això és un bar decent.

Va, tira.

Triple vint. Triple divuit. I un dinou. Vinga, supereu això.

Només un dinou? De seguida estarà superat.

Ni un. És que no n'has enganxat ni un, Suri. Mira que n'arribes a ser, de dolent. Sempre perds.

Que jo perdo sempre? Tot just ha començat la partida.

Sempre perds, Suri, sempre. No falla mai.

Va, calla, Matabaixa.

Però per què jugues, si sempre perds?

Vols deixar-me estar?

És que no ho entenc.

Collons, deixa'l estar. Si vol jugar, que jugui. A tu ja et va bé, no?, si et paga la Heineken...

No és pas això. És que em sap greu veure'l així, tan desvalgut, tan vulnerable.

Vés a *pendre* pel cul. Desvalgut! Ara veureu com us cardo a tots.

«Matabaixa»? Des de quan et diuen «Matabaixa»?

No ho saps, Míliu? S'ho va inventar en Mundet: com que és baixet i la mata dels ous no li arriba gaire enlaire, li va dir en Matabaixa.

Doncs va, ara tirarà en Matabaixa-que-us-donarà-pel-cul-a-tots. Triple disset. Triple setze. Què més falta? Aviseu-me, quan vulgueu que guanyi. Si més no, esperaré que hàgiu acabat la cervesa.

El que li falta d'alçada ho ha de compensar amb *xuleria*.

És ben igual que el seu pare.

Mia, has trepitjat.

Que no que no he trepitjat.

Has trepitjat la ratlla.

Et dic que no l'he trepitjada.

I tant que l'has trepitjada. Sempre fas igual.

Com a màxim la dec haver trepitjat amb la punta del quec.

Et passava mig peu, no només la punta.

Potser passava una mica la punta, però és que si no, no hi *quebo*.

Sí, vaja, hi ha tanta gent en aquest bar.

No hi *quebia* bé per la paret de darrera, subnormal.

Jo només dic que has trepitjat la ratlla. Però no passa res. Ja hi estem acostumats.

Sí que he trepitjat la ratlla. Saps amb què l'he trepitjada? Amb la punta del *capullo*, desgraciat.

Veus, Matabaixa? Tu no el tens aquest problema. T'hi *quep* bé a tot arreu. Quan l'endinyes, no deus tocar vores.

Com que la té torta cap a l'esquerra, deu tocar el cantó esquerre i prou.

Mireu, nanos, sabeu quants *polvos* he cardat aquesta tarda? *Polvos*? Vols dir *polvos talco*?

N'he cardat un per cada dit d'aquesta mà.

Au, va!

T'ho juro.

Cinc *polvos* en quanta estona?

Tres hores. De tres a sis.

No pot ser. Au va. Com vols que ens ho creiem?

I tots cinc amb la mateixa tia?

Home, és clar, amb la Montse.

I ella ja n'ha vist passar alguna, de les cinc ensulfatades? Perquè no devies ser ràpid, no: devies ser veloç.

Sí, ja ha *disfrutat*.

I li has donat cinc bolis Bic, també, quan has acabat?

Qui et va parir.

De què va això dels bolis Bic?

No ho saps, Míliu? En Matabaixa ja fa anys va anar a

Cuba amb una capsa de bolis i feia un intercanvi amb les ties: per cada boli que els *hi* donava, un *polvo*.

No pot ser.

He, he.

I els bolis eren dels *tronges* o d'aquells transparents, que van més bé? Us enrecordeu que els taronges de seguida es trencaven?

Tu, i amb la teva alçada, la Montse es deu haver d'ajupir força, no?, perquè una mata toqui l'altra mata?

Si ha hagut de fer cinc *polvos* ajupida, deu haver agafat un mal d'esquena.

Sou una colla de maricons. Va, acabo o no acabo?

Ja pots acabar quan vulguis, *fenòmeno*.

Ja està. Número 3, guanyador. Suri. Hi tinc una Heineken, siusplau.

Míliu! Em cobres dues cerveses i me'n poses una altra?

A mi també.

Posa'n quatre més. Fem una altra partida, no?

Sí, home.

Tu, Míliu, i què són aquests llibres aquí a la barra?

Són els llibres d'estudi.

D'estudi?

No t'ho vaig dir que ara estudiava?

No ho sabia. I què estudies?

Educació especial.

Especial de què?

De nens amb problemes.

Home, doncs aquí amb nosaltres hi tindries una feinada.

Tots som una ruïna.

Sí, si haguéssim tingut un mestre d'educació especial, potser no hauríem acabat al teu bar jugant als dards.

Per què et penses que ho estudio? Per poder deixar de servir-vos Heinekens i perquè els nens del futur no acabin en bars com aquest.

Collons, Míliu, que ens faràs plorar.

Jo ja tinc la llagrimota a mitja galta.

Home, ens ho dius com si fóssim mainada que esnifem cola pel carrer.

No, home, l'educació especial és per nens amb problemes cognitius més que no pas d'exclusió social.

Exacte. Nosaltres no estem pas exclosos d'enlloc. Només tenim algun bei i ens agrada el mam.

I jo vaig alt com una gasela en zel.

Sou una ruïna.

Va, Míliu, que de moment encara no t'has pas llicenciat. Posa'ns les Heinekens i ves a estudiar una estona. Fem una altra partida, no?